

BULETIN INFORMATIV

pentru

LEGIONARI

Anul IV, Nr.17

Bergham — Bavaria

Noembrie
Decembrie 1981

.." Sărbătoarea Intrupării Domnului este sărbătoarea înoirii chipului duhovnicesc al omului. Creat după chipul lui Dumnezeu, i se dăduse omului posibilitatea de a ajunge, prin fapte, la asemănarea cu Dumnezeu. Dar el " în cinste fiind, nu cunoscuse și se asemănase dobitoacelor ". Pentru repunerea lui " în frumusețea cea dintâi " Fiul lui Dumnezeu se făcuse prunc al omului, ca astfel noi, pruncii oamenilor să putem deveni fii lui Dumnezeu. Deaceea Crăciunul e sărbătoarea cunoașterii demnității omului. Crăciunul e sărbătoarea OMENIEI... Omenia nu crește și nu rodește într'o atmosferă din care Dumnezeu a fost alungat. Căci omenia e tocmai expresia chipului dumnezeesc în om .

Inoirea chipului spiritual al omului este act al Harului ; act al iubirii dumnezeiești. Actul acesta însă nu siluește vre-rea omului. Omul e liber să aleagă între îmbrăcarea chipului dumnezeesc, ori coborîrea la chipul dobitocesc. Putința de ridicare i s'a dat. Dar libertatea voii nu i-a fost luată....

...Coborîrea ei (a Sărbătorii Intrupării Domnului) la rostul de pretext pentru îmbuibare, pentru risipă, pentru îndobitocire, e act de prihană grea. Creștinii care întâmpina astfel faptul " pogorîrii cerurilor " sunt mai vinovați decât cei care au cel puțin curajul să proclame sărbătorirea " tainei din veac ascunsă și de îngeri neștiută " simplă " sărbătoare de iarnă " .

Gheorghe Racoveanu

" Mișcarea Legionară și Biserica "

pg.45

Student la Universitatea din Iași (urmare)..

Ca societăți studențești în Iași mai erau pe lângă Societățile pe Facultăți și câteva Societăți mici județene . Prima societate de acest fel a fost Societatea Studenților dela Fălciu, întemeiată și condusă de Căpitan. Există tot pe atunci, înființată după război, Societatea "Avram Iancu" a studenților bucovineni și ardeleni. Această societate avea Statute cari nu permiteau intrarea străinilor și ducea o frumoasă viață academică . Noi asistam de multe ori la ședințele lor frumoase - cari se terminau cu dansuri și cântece românești .

Cei dela " Avram Iancu " se țineau cam în rezervă față de întreprinderile noastre tinerești. Unii dintre noi am cerut înscrierea în Societatea lor și eu am fost unul dintre aceia - și încet, încet apropierea s'a făcut deplină . Aveam în Societatea " Avram Iancu " o serie de camarazi și colegi, cu care mă împrietenisem. Printre ei, îmi amintesc de Sava Mărgineanu, Spiridon Poleac, V.Tit.Prelipceanu, V.Gr.Prelipceanu, Babor, Cormiciuc, Zaharia Andronic, Cătu, C.Câmpeanu, Grig.Mihuță, Cârdei și alții.

Veniseră și ei atrași de mirajul pe care'l exercita Iașul asupra tuturor Moldovenilor - și aduceau o notă nouă : costumul românesc pe care'l purta și Căpitanul și, parcă cu mai multă dărzenie...

La Societatea " Avram Iancu " găseam în sala de lectură totdeauna ziarele și revistele românești... Când a apărut în Aprilie revista " Apărarea Națională " mulți dintre cei care o difuzau, erau bucovineni. Ne străduiam să facem abonamente și s'o răspândim cât mai mult. O cumpăram și o trimiteam gratis la țărani pe care îi cunoșteam .

În iarna aceluia an începusem să frecventez adunările săptămânale ale " Gărzii Conștiinței Naționale ". Eram socotit membru al acestei Organizații .

Aceste adunări, la care participau un număr mic de muncitori și câțiva studenți, aveau rostul să țină mereu trează în sufletele muncitorilor ideea națională. Pentru Pancu, ele deveniseră un fel de oficiere a unui serviciu sfânt. Căci asemenea preotului care în fiecare Duminică se duce de dimineață la biserică și începe slujba religioasă fără să țină seama dacă s'au adunat, sau nu destui credincioși, tot așa și Pancu - de multe ori în fața unei săli aproape goale, își începea ședința obișnuită. Vorbăia cu aceeași căldură, cu aceeași dragoste totdeauna .

La una din aceste ședințe, prin luna Mai, am fost invitat să iau și eu cuvântul. Cam stingherit de această invitație neașteptată, am luat cuvântul încurajat cu aplauze nemeritate, al căror semnal îl dădea Pancu . Vroia să mă facă să capăt încredere în mine . De atunci m'am legat mai strâns de el și de adunările prezidate de el .

Pela sfârșitul lui Mai, înainte de examene - Societatea Studenților în Drept, sub conducerea și din inițiativa Căpitanului, a organizat o excursie la Cernăuți. A participat grupul nostru și studenți și studente dela alte facultăți. Am stat câteva zile acolo și am vizitat orașul înstrăinat, cu instituțiile lui românești - frumoasa Reședință Metropolitană - ne-a impresionat în-deosebi. Am fost invitați apoi de Societățile studențești " Dacia" (în special, care se simțea mult mai apropiată de noi), și " Arboroasa " . Apoi de " Junimea ", o Societate academică după mode-

lul societăților occidentale. Cu solemnități în mare ținută - cu protocol solemn le ținerea ședințelor, cu membri foarte selecționați; era un fel de aristocrație a studențimii cernăuțene.

Apoi Societățile " Bucovina " și " Moldova " cu chipie în felul studenților din Societățile studențești dela Heidelberg. Cu aceeași tradiție de scrimă - cu " menzură " și cu " fucșii " lor.

Cei mai mulți dintre noi am fost găzduiți la Căminul studenților în Teologie. Studenții în Teologie - și în special cei ce stăteau în Cămin, erau grupul celor activi, grupul celor cu care ne apropiam mai mult. Ei fuseseră inițiatorii și luptătorii pentru românizarea Teatrului cernăuțean, cu un an mai înainte și trăiau alături de noi toate întâmplările noastre dela Iași. Bucuria întâlnirii noastre s'a transformat, mai târziu în legături de prietenie și frăție de luptă pentru viitor.

Toate aceste Societăți studențești : Junimea, Dacia, Bucovina, Arboreasa, Moldova și Societatea studenților în Teologie, erau complet românești... Deaceia când s'a pornit mișcarea studențească la 1922, toamna, aceste societăți, unde palpita suflet curat românesc, au fost din primul ceas pe baricade - și trecând peste micile forme ce le despărțea, au făcut un bloc, care a dus cu vitejie steagul luptei studențești acolo, pe plaiurile înstrăinate și în orașul cel mai copleșit de străini, Cernăuții. Ei erau o mică minoritate, dar conștientă și dărză minoritate...

Imediat după examene, Cernăuțenii ne-au întors vizita, venind ei la noi, la Iași. Căminurile erau însă închise, așa că au fost găzduiți la Școala Normală " Vasile Lupu ", unde era Director Todicescu, un suflet ales, care păcat că s'a stins prea de timpuriu.

După inapoierea dela Cernăuți, Căpitanul ne-a adunat pe toți în strada Suhupan. Se apropia sfârșitul anului școlar și cu el se apropia timpul când unii dintre noi, terminând studiile, urmau să părăsească Iașul și astfel, să ne despărțim. Grupul nostru abia se închegase și urma să fie iar desfăcut. În toate discuțiile noastre de până atunci, ne preocupa un singur gând mai cu deosebire : continuarea luptei ce o începuserăm și mai ales - de a rămâne credincioși crezului care ne încălzea inimile în viața noastră de studenți. Ne întrebam cu îngrijorare cărui fapt se datorește, că toți înaintașii noștri, care fuseseră și ei însuflețiți pe băncile universității de același foc sacru al dragostei de neam și erau printre fruntași în lupta națională ca studenți, iar după ce părăseau Universitatea ajungeau de multe ori pe baricade opuse. În orice caz lupta pentru neam nu mai era pentru ei o preocupare în viață.

Aveam în fața noastră atâtea exemplare de foști conducători de Centre sau Societăți studențești, oameni inteligenți, talentați chiar, care ajunseseră să renege nu numai lupta lor de altă dată, dar chiar să combată violent pe cei ce aveau curajul să o continue. Ne înspăimânta gândul că am putea și noi să ajungem în asemenea situații și singura noastră preocupare era - să găsim mijlocul de legătură prin care cei care erau în Universitate, cu cei cari au trecut prin Universitate și cei ce vor veni - să fie legați între ei, să formeze un tot. Să formeze un grup care să aibă același fel de a vedea lucrurile și care să constituie insulele sănătoase în marea masă de intelectuali înstrăinați complet sufletește de neamul lor.

Căutam să ne explicăm acest ciudat fenomen, cu atât mai ciudat, cu cât constataam că înstrăinarea de simțirea românească se petrecea mai ales - așa putea spune chiar, numai în clasa intelectua-

lilor. Părea că automat se petrecea o eclipsă parțială la început, până ajungea, în fine, totală a sentimentului național în sufletele câtorva, după părăsirea Universității. Care era cauza sau cauzele cari produceau această eclipsă ? Aceasta era prima noastră întrebare . În discuții aprinse, care durau până târziu în noapte, răspunsul ce-l dam toți era că - numai lipsa de caracter ar fi cauza.

Tinerii absolvenți de studii universitare nu erau oameni dintr'o bucată, cum spune Românul. Nu erau tăiați din stâncă, oameni viteji, a căror spinare să nu se încovoie sub povara greutăților în lupta vieții, și a căror voință demnă taie drum în codrul des al piedicilor .

Lipsa de caractere, era numai vina lor ? Oare nu era defectuoasă întreaga așezare a instrucțiunii și educației publice ? Creșteau oare școlile noastre, de toate categoriile, oameni de caracter ? Nu ! Toate școlile și toate instituțiile noastre de instrucțiune și educație aveau un singur obiectiv : să scoată, dacă se poate, din fiecare tânăr, un om cult, care să ajungă savant mare...

Aceasta l-a făcut pe cel dintâi Rege al României să spună într'o ședință a Academiei Române : " Creșteți caractere ! " Sfatul lui n'a fost urmat ...

Ilie Gârneață

30 Noembrie 1938 -

.." Asasinarea Căpitanului .

Se împlinește un pătrar de veac (n.r. aceste rânduri au fost scrise în anul 1963) decând au fost asasinați mișelește - Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii. Această crimă executată de organele de stat poartă pecetea degenerescenței și decadenței contemporane.

Scelerat a fost regele Carol al II-lea, care a plănit-o, Infirm moral și fizic, a fost Călinescu care a executat-o, Degenerate au fost " democrațiile " care au sugerat-o, Blestemați au fost prelații care au acoperit-o, Neloiali au fost " nazi-fasciștii " care au târguit-o, Timorată a fost atitudinea acelor care " n'au aprobat-o".

Pentru toată această decadență umană se ispășește astăzi - ca o pedeapsă cerească - amarnic . Stăpân pe mare parte din Europa și Asia, Anticrist tiranizează și amenință grav crștinătatea .

Pe fondul acesta sumbru se proiectează tot mai uriașă figura morală a Căpitanului . Viziunile și previziunile lui, ca om de concepție și acțiune, au fost confirmate de evenimente. Lupta "între două lumi " apare astăzi clară pentru oricine vrea să vadă . " Realistii " înfumurați de altă dată, dacă n'au fost striviți de tăfălugul bolșevic, stau buimăciți și neputincioși în fața cataclismului amenințător. Si dacă sunt de bună credință, trebuie să recunoască, nunumai dreptatea Căpitanului, dar și drumul salvator pe toate planurile indicat de Mișcarea lui . O biruință temeinică împotriva lui Anticrist numai pe această cale poate veni : să se afirme deci, primatul spiritului asupra materiei ; să se repudieze amoralismul în politică ; să se facă din morală și dragostea creștină motorul principal pentru însuflețirea vieții publice și private . Prin ea să se facă sinteza " libertății " și " a-

utorității " aducând ordine și pace în suflete, între oameni și între popoare .

Cu asemenea valențe superioare, credința legionară nu numai că ține pasul istoriei, dar poate constitui și un far de orientare în aceste zile întunecate .

Să o mărturisim deci cu tărie, oriunde ne-a aruncat destinul "....

Constantin Papanace

" EVOCARI "
- p.27-28 -

Legea muncii..

Legionarul să muncească cu drag ; rezultatul acestei munci să fie satisfacția că a pus o cărămidă la temelia României .

Fiecare om muncește. Munca este..atributul zilnic al creației lui Dumnezeu . Mintea și membrele sunt mijloacele de muncă , sunt puteri pentru a-și agonisi hrana cea de toate zilele, pentru a pregăti urmașilor existența, pentru a dura o civilizație și a crea o cultură . Nici o ființă nu poate trăi fără de muncă . Rudimentară sau perfecționată, ea există peste tot ; ea susține pe toți; ea servește împlinirea voinței lui Dumnezeu .

Munca legionară are altă semnificație . Pe lângă calificativele care se leagă de noțiunea " muncă ", obișnuită și realmente în orice timp - munca conștiințioasă, exactă, ordonată, perseverentă, cinstită - munca legionară este generoasă ; ea este pe măsura nevoilor Neamului , chiar când este făcută în scop personal, de familie, sau comunitate .

Vaza Neamului se judecă prin prisma muncii efectuate de el . Cu cât mai mult ne respectăm Neamul și ne simțim legați de ființa lui, cu atât mai mult vom tinde ca toate mijloacele noastre personale, familiare, sau de comunitate să fie spre cinstea și mărirea lui . Numai așa vom pune o cărămidă la temelia viitorului Tării noastre .

În această lege este cuprinsă orice fel de muncă - spirituală, sau fizică, a tuturor Românilor, ori unde s'ar găsi ei, în Tară , sau peste hotare, până departe unde răsună glas de Român .

Munca noastră poartă pecetea calităților noastre . O cruciuliță, o candelă, un tablou, o statuie, un articol de gazetă, o conferință, o compoziție muzicală, o carte de știință ș.a.m.d. - toate din sudoarea feții și revărsarea spiritului sunt făcute, din muncă și energie sunt turnate . Dela alcătuirea unei gospodării și până la construcțiile cele mai complicate, toate sunt datorite eforturilor muncii și sunt direct, sau indirect ale Neamului . Prin muncă îl înățăăm și-l rânduim în grădina Neamurilor creatoare, în atelierul creator al omenirii, când știm să ne contopim cât mai mult cu durerile și bucuriile lui, cu aspirațiunile și idealul lui de viață .

Munca legionarului este generoasă, pentru că el trăește conștient dimensiunile mari ale Poporului Român, pentru că prin munca lui, el urmărește loc de cinste pentru Neamul său în perspectiva concurenței tuturor națiunilor cari alcătuiesc omenirea,

și, pentrucă el trebuie să-și îndrepte gândul permanent către Învierea preconizată de Căpitan .

Vasile Iasinschi
(Comentar nepublicat)

Mișcarea Legionară
școală neîntreruptă a omului .

Motto: " piatra unghiulară
dela care pornește Legiunea este omul " (P.L.p.307) .

Aceste câteva cuvinte ale Căpitanului cuprind în fond esența Mișcării. Ele schițează formula elementelor componente a Concepției Legionare. Întâlnim aici noțiunile fundamentale și anume : "construcția" (relevante de cuvintele " piatra unghiulară "), "acțiunea " (evidențiată de cuvântul " pornește "), "formațiunea " și " lupta " (exprimate de cuvântul " Legiune ") și " Om ". Fără aceste noțiuni Mișcarea este de neconceput .

Omul este însă subiectul logic al acestei propozițiuni. El e elementul central care le unește pe celelalte, este baza de pornire și în același timp ținta întregii acțiuni purtată de formațiunea de luptă denumită Legiune. Omul este însă totodată și piatra de poticnire a tuturor concepțiilor care privesc într'o formă sau alta societatea umană. Lupta în jurul omului, pentru câștigarea lui în vederea celor mai multiple scopuri, intrinsece sau extrinsece lui, a caracterizat de totdeauna societatea. În ultimul secol această luptă se dă însă pe față și se rezumă tot mai mult la om ca ființă politică și socială .

Omul, concepția despre om și atitudinea față de acesta a constituit și subiectul conflictului între Mișcarea Legionară și partidele politice, de dreapta, centru sau stânga - și constituie și azi, în ultimă instanță, limita de netrecut de care se lovește înțelegerea multora. Căci în ciuda celor aproape două mii de ani de predică a iubirii aproapelui și a jertfei de sine, repăgânizarea masivă și exacerbară egoismului antrenate și accentuate de exteriorismul politicianist și ateismul comunist - fiecare desigur mânat de alte forțe și folosind alte metode, au întunecat tot mai mult înțelegerea conceptului legionar despre om .

Faptul că există încă mulți români care nu văd noul și superioritatea conceptului de om preconizat de Căpitan nu ne miră ținând seama de curențele și forțele politice care marchează lumea contemporană, pe deoparte - și de slăbiciunile inerente ființei umane, pe de altă parte. Grav este însă faptul, că există legionari cu o imagine despre om și rolul acestuia în concepția legionară care și-a pierdut contururile bine precizate de Căpitan. Rolul central pe care omul îl are în credința legionară cât și tulburarea imaginii despre om în sufletele unora - cere ca să se facă totul pentru ca imaginea legionară despre om să fie readusă la strălucirea de cristal de odinioară .

Din textul citat se desprinde cum nu se poate mai limpede conceptul Căpitanului despre om. După cum aminteam la început, elementele

componente ale acestui concept central sunt acțiunea, lupta, organizația, construcția. Rolul fundamental pe care omul îl află în credința legionară precum și structura complexă pe care conceptul legionar de om o are, indică complexitatea acestei probleme. De aceea nici nu poate fi vorba de a desvolta în cadrul restrâns al unui articol. Voi încerca însă în cele ce urmează să analizez un aspect extrem de important al problemei și anume omul legionar drept țel al activității Legiunii.

Mișcarea avea în conceptul Căpitanului drept scop reforma omului. Căpitanul sublinia și accentua aceasta în toate ocaziile. El pornea dela ideea creștină că nu se poate trece la îndreptarea comunității umane fără a realiza mai întâi îndreptarea elementelor componente ale acestei comunități și anume omul. Nu dela exterior, dela forme spre interior, spre fond, ci direct spre fond. Numai astfel se poate restabili apoi și forma. Aceasta era deviza. Mișcarea se află într'o situație paradoxală și într'adevăr greu de înțeles. Pe deoparte ea este o formațiune similară celorlalte formațiuni politice; se slujește de aceleași mijloace exterioare pentru existența și activitatea ei ca de pildă de o organizație politică, de întruniri și campanii politice, de presă, de alegeri etc.. În același timp ea se distanțează conștient și vădit de toate acestea și afirmă sus și tare apartenența la o altă lume, la lumea morală. Una din cauzele conflictului dintre Mișcare și lumea politică a fost și această cauză pur formală: paradoxalitatea conceptului legionar. Că această paradoxalitate îi era și îi este proprie s'a adevărit în cursul istoriei. Aspectul moral și religios n'a fost pentru Mișcare mască sau paravan, ci esență. Acest aspect nu mai e pus azi la îndoială de nici un om cinstit.

Paradoxalitatea conceptului legionar apare ca atare însă numai la prima vedere. Căci privind cu atenție acești doi poli antagonici, antagonismul lor se dizolvă. Pentru Căpitan prioritatea era clară. Pentru el adevăratul pol, singurul, era cel moralo-religios. Acesta polariza întreaga atenție și toate forțele, el emana forța de atracție și forța transformatoare care tindea nu la desființarea polului opus exteriorist, politic ci la metamorfozarea lui, la adâncirea și moralizarea lui. Aceasta era sinteza adusă de Căpitan. Realismul din el nu-i permitea să nege valoarea de adevăr uman a structurii politice. Ca atare nici nu a încercat să dea Mișcării haina unui curent etico-religios. Ba dimpotrivă s'a menținut cu toate riscurile ce au decurs din aceasta, și s'a luptat cu toate forțele în volbura lumii politice. Lupta Căpitanului se ducea deci și pe plan politic. Pe acest plan ea se ducea împotriva politicii, pentru politică. Cu alte cuvinte spus, ea se ducea împotriva conceptului vechi exteriorist al politicii, pentru un nou concept politic adâncit și spiritualizat. El era convins de necesitatea politicii în realizarea unui nou tip de om tocmai datorită convingerii dublei structuri umane.

Spre deosebire însă de ceilalți oameni politici el nu rămânea la politică ci tindea la depășirea, la transformarea ei cu ajutorul spiritualității. Aceasta era noutatea, sinteza pe care o aducea. Înălțimea și valoarea acestui concept sunt dovedite și de marele grad de neînțelegere de care s'a izbit. Iar în ultimă instanță tot omul era țelul suprem, omul nou, omul spiritualității și al caracterului. Politică era numai una din căile de a ajunge la creerea acestuia. Iar Mișcarea era arma de luptă și în același timp școală de formare a acestui om. Idealul transformării omului scoate cu toată claritatea la lumină aspectul primordial de școală al Mișcării.

Mișcarea, în gândirea Căpitanului și în conceptul tuturor celor care îl admiră și îl urmează azi este în primul rând o Școală. Ea es-

te formația care nu luptă ca celelalte cu dușmani din afară ci în primul rând cu dușmanul din interior. Cuvântul " interior " nu se referă aici la faptul că printre membrii ei s'ar fi strecurat unii care vor s'o distrugă ci la faptul că dușmanul se află ascuns în interiorul sufletului fiecăruia. Căpitanul avea convingerea că fiecare legionar are de luptat în primul rând cu sine, cu omul vechi din el. Fiecare legionar e legionar numai atâta timp cât se consideră și se manifestă ca unul care se află pe drumul spre reînvierea morală și spirituală. Cel care se oprește la un moment dat din drum riscă să-și piardă calitatea de a fi legionar. Oăci legionar înseamnă mai întâi de toate luptător și în această calitate mai întâi și mai întâi luptător cu sine însuși.

Deaceea Mișcarea a fost pentru Căpitan, și trebuie să fie și pentru noi, o școală. Școală pentru că ea este mediul comunitar cel mai propriu și cel mai favorabil acestui proces de înălțare morală și spirituală, școală pentru că reprezintă cadrul ideal al unei activități neîntrerupte, pentru că ea oferă mijloacele verificării proprii prin examenele pe care însăși existența ei le chiamă la viață. Școala aceasta se identifică cu viața. Mișcarea e, ca atare, școală și viață într'una. Dar și mai mult decât atâta ea este " o oaste " care luptă unitar și disciplinat spre câștigarea noii creații. Noua creație este omul nou al acțiunii și dragostei.

Dr. Al. A. Bidian

Adularea...

Una din greșelile mari pe care o poate săvârși cineva care stă în fruntea unei instituții, organizații sau stat este - să-i placă și să se lase adulat - lingusit de subalternii lui, ori de inși din afara comunității pe care o conduce.

În general, firea omenească înclină să asculte cu plăcere lauda și-i cade greu critica cuiva, chiar dacă este bineintenționată și constructivă.

Adulatorii folosesc lauda mieroasă, exagerată și insistentă, cât și intriga, ca arme de luptă ale lor. Cu lauda caută să câștige încrederea celui ce conduce, iar cu intriga - să-l despartă de cei corecți din jurul lui.

Adularea - lingusirea tulbură sufletul și puterea de judecată a celui, sau a celor cu răspunderi în sânul unei organizații de orice natură ar fi ea. Ea este ademenitoare și-i mijlocul prin care lingusitorii reușesc să-și realizeze gânduri rele, sau să-și câștige poziții nemeritate în cadrul și în detrimentul unei comunități omenești. Adulatorul te ademeneste să acționezi contra intereselor comunității. Pradă acestui procedeu murdar cad, mai ales, ariviștii și cei orgolioși.

Vai de organizația, sau statul în care lingusitorii au prins în mrejele lor pe cel, sau pe cei ce stau în fruntea lor. Lingusitorul te încurajează și te ajută să perziști în greșeală, împiedicându-te astfel să tragi consecințele - dându-te la o parte, sau să iei măsuri pentru îndreptarea ei.

Adularea scârbește pe omul cu bun simț, de caracter.

Terenul cel mai propice pentru pripășirea lingusitorilor și propășirea adulării îl rezervă, mai cu seamă, regimurile totalitare de stânga, sau de dreapta, cât și falsele democrații.

În Resere adularea șefilor este cultivată și practică ca nici odată. În deosebi șeful Statului este umflat și tămâiat zilnic în

adunări, prin presă, radio și televiziune. De ar mai trăi Stalin ar fi gelos pe Nicolae Ceaușescu pentru sumedenia de "calități" trâmbitate de adulatorii săi. Nenorocul Țării e și - că lui îi plac și că le crede, în loc să le închidă gura la cei ce nu mai contează cu "laudele". Iar critica este permisă numai de Sus în jos în Resere. De îndrăznește careva s'o facă în sens invers, cade în disgrație, sau înfundă pușcăria. Rezultatul acestei stări de spirit nesănătos e că - populația Țării are de îndurat abuzuri și lipsuri de tot felul.

Nici Legiunea n'a fost cruțată, în trecutul ei, de această răcilă. Lingușitorii neputând să fie pe placul Căpitanului și a celor mai apropiați ai săi, al "Văcăreștenilor", au căutat să ademească inși din Mișcare pentru a-și atinge țelurile lor. Incerarea acestora a dat greș cât timp a trăit el.

În una din cele zece "Porunci" legionare, în a șasea, Căpitanul ne spune: - "Indepărtează-te de cei ce te lingușesc și te laudă" (Cărticica Sefului de Cuib, pg. 136). Iar, în Circulara din 2 Decembrie 1936, desgustat de unii camarazi care abuzau de numele său în cuvântările pe care le țineau la diverse manifestații studențești, scrie: "...Vă mărturisesc că mă impresionează dureros aceste manifestații legionare și vă rog ca pe viitor să vă purtați cu mai multă milă față de mine și față de publicul auditor, care este obligat să vă asculte. Rog ca numele meu să nu mai fie întrebuințat de legionari în întruniri, congrese sau manifestații publice".

Așa înțelegea Căpitanul să facă educația celor încadrați în Legiune, iar nu să îngăduie adulara și cultul desmățat al personalității, practicat așa de mult azi, în Resere.

Adulara poartă în ea germenul năruirii, al distrugerii. Din cauza lingușitorilor au pierit organizații și s'au prăbușit state și regimuri politice. Atenție deci - la cei ce nu mai prididesc cu laudele că-i semn de adulare!

Victor Apostolescu

Din prigoana anilor 1938-1940. Fuga dela Postul de Jandarmi.

Sâmbătă 10 Septembrie 1938, seara, au venit niște băieți dela Clubul Alpin Român ca să urcăm Duminică, creasta Coștilei. Unul dintre ei, Mircea Casasovici, adusesese și un aparat de filmat și ar fi fost o excursie frumoasă...

Am stat la restaurant până la ora 12 noaptea cu Nae Dumitriu și Toma Boierescu. Între timp a venit Seful de post, s'a uitat prin restaurant și a plecat. I-am spus lui Toma c'a venit după mine. Am plecat acasă împreună cu ei, că urmau să doarmă le mine. Le-am arătat camera unde trebuiau să doarmă și m'am dus să le aduc rufele de pat. În timp ce le căutam, a bătut cineva la geam.

"Sunteți acasă, Domnule C. Bil.?" - Am recunoscut vocea Sefului de post și am ieșit afară. Era însoțit de un sergent instructor și un sergent de stradă.

"Unde duceți lucrurile acestea?"

"În casa cealaltă, că am musafiri", îi răspund eu. M'a întrebat pe cine. I-am spus numele musafirilor, pe care îi cunoștea deja.

"Trebuie să veniți până la post să dați o declarație", îmi spune el.

" Lăsați să vin mâine dimineață, că acum e prea târziu " ..

" Nu se poate, avem și noi ordin " ..

" Bine, Domnule Sef, vin imediat, să duc numai lucrurile astea dincolo ". Le-am spus musafirilor c'au venit jandarmii să mă aresteze, dar voi încerca să fug, iar ei s'o liniștească pe mama a doua zi .

Am plecat cu jandarmii spre post. Când am trecut pe lângă strada în care locuia Seful de secție, Seful de post i-a spus sergentului instructor să meargă cu mine la post, unde să-l aștepte până vine el, că se duce să-l cheme pe Seful de secție .

Tot drumul mă gândeam cum să fac, să fug . Am intrat în cancelaria postului. Nu mai era nimeni acolo. Jandarmul mi-a oferit un scaun, iar el s'a așezat la birou, unde a început să scrie. Am stat câteva minute, gândindu-mă cum să scap de aici. Ceilalți jandarmi trebuiau să sosească din moment în moment.. Când a plecat camaradul Dragomirescu, mi-a spus să mă duc și eu la București ca nu cumva să mă aresteze, că era nevoie de oameni, puteau veni timpuri grele. Mi-a venit o idee.. M'am făcut că-mi vine rău și am ieșit afară, făcându-mă că-mi vine să vomitez. Jandarmul a venit cu mine până la ușă . Am intrat înapoi în cancelarie. El a trecut din nou la birou, puțin cam jenat. Am mai stat câteva minute și-am ieșit iarăși afară, însă de data asta am luat-o la fugă spre parcul care era vis à vis de post. Am auzit în urma mea zgomot de scaune trântite în birou și jandarmul strigând după mine : -" Stai că trag După aceea o împușcătură .

Cât de repede am fugit atunci, cred c'am bătut recordul mondial la suta de metri.. Când a tras el, eu eram de mult timp în pădure. După câteva sute de metri de fugă m'am oprit. Fugisem prea iute la deal și am obosit. M'am ascuns într'un tufiș de brazi. Se auzea multă larmă la post. Au trecut apoi jandarmii pela câțiva metri de mine, iar luna par'că se oprise chiar deasupra mea. Am băgat capul în pământ să nu mai văd cât este de lumină .

Târziu am auzit strigătele jandarmilor, cari se îndepărtaseră de mine . Am răsuflat ușurat și am stat așa, fără să mișc, un timp. Strigătele jandarmilor se auzeau din ce în ce mai slab. Se îndepărtaseră spre munte.. Ceasul școlii, care era în apropiere, bătea ora 4,1/2 . Trecea trenul spre Brașov, iar la ora 5 fără 10 minute, aveau un tren spre București .

Jandarmii cu gardienii de noapte erau toți în pădure. Trebuia să merg la gară ca să plec cu un tren, indiferent în ce direcție, numai să plec din Bușteni. M'am sculat, am pornit în sus, să ies deasupra parcului. Când mai aveam câțiva metri de urcat, aud un zgomot. M-am culcat la pământ ascultând, dar nu se mai auzea nimic. Am pornit din nou, iar aud zgomotul. M'am trântit iar jos și cum zgomotul încetase am pornit de data asta în patru labe, atent. Când am ajuns la lumină, am scos capul de după un copac, să mă uit dacă se vede cineva, sau a fost numai o închipuire. La câțiva metri de mine păștea un cal.. Am răs singur de spaima pe care am tras-o și am plecat mai departe spre Valea Albă, iar de acolo spre gară...

Bil.C.

Legea lui Lavoisier

adaptată la economia socialistă..

Intr'o seară, după ultima zi de recoltarea grâului, când șansele de a îmbunătăți rezultatul producției grâului erau nule, mă găseam în biroul inginerului șef Teodoriu, cu care făceam tot felul

de recoltări în domeniul producției de grâu. Vine acolo și directorul D.Mihai și am început o discuție în trei.

Ei doi erau mai îngrijorați decât mine, pentru că erau răspunzători de producție și trebuiau să justifice nerealizările...

Nu am mai stat mult în biroul lui Teodoriu și a plecat fiecare la locuința lui, îngrijorați că producția de grâu din acel an a fost un mare fiasco pentru Gospodăria noastră. Dar cum în agricultura socialistă se aplică legea lui Lavoisier din chimie, cu o ușoară adaptare, totul se termină cu bine.

Legea lui Lavoisier spune așa : " În natură nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ci totul se transformă " ; În agricultura socialistă, ca de altfel în toată economia socialistă, legea spune astfel : "...nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ci totul se justifică " -

În baza acestei legi îmbunătățite a lui Lavoisier, noi trebuia să justificăm nerealizarea producției planificate la grâu și nimic altceva. A început inginerul Teodoriu să caute argumente de justificare, când ploi prea mari, când ploi prea puține, când sămânța era de vină și așa legându-le unele cu altele a ajuns la o justificare academică, pe care am trecut-o în Raportul explicativ economic al recoltării grâului. Justificarea lui Teodoriu a " ținut ", cum se spune în popor și nimeni nu a suferit nimic pentru pierderea efectivă a nerealizării producției planificate de grâu. Iar justificările noastre au fost însușite de Trustul regional Gostat, pe care acesta l-a trimis mai departe la Departamentul Gostat, din Ministerul Agriculturii, apoi de aci la Secția agrară a Comitetului Central al Partidului comunist român. Odată ajuns aci, Ministrul departamentului Gostat era chemat să le susțină, era criticat, beștelit și judecat ca om fără apărare, dar în final i se strângea mâna și i se recomanda să tragă învățăminte din experiența anului respectiv și să întocmească un " plan de măsuri " bine gândit, pentru a se evita pe viitor astfel de rezultate. Aci totul se încheia, se termina și nimeni nu mai avea nimic de spus. Si nu mai avea nimic de spus, pentru că nimeni nu pierdea nimic, pământul nu era al lor, grâul nu era al lor, rezultatele constituiau doar obiect de discuție, iar pagubele se băgau în oala generală a Statului, se amestecau aci cu beneficiile dela alte sectoare de producție și se trăgea un rezultat final.

Bugetul era chemat să acopere și să plătească, în dreapta și în stânga, pierderile suferite de întreprinderi. Prin Planuri de măsuri se stabileau noi sarcini pentru viitor, se măreau normele de muncă, se măreau cifrele de plan, numindu-se mobilizatorii. Iar bietul popor muncitor de jos, care plătește întotdeauna pagubele provocate de incompetențele de sus, își încorda mai mult spinarea și cu mai multă sudoare și efort pornea " cu avânt " la realizarea planului viitor

Nicolae Tăranu

Declarația lui Manuilski..

Iată ce-a spus în anul 1931 unul dintre colaboratorii apropiați ai lui Stalin, Manuilski, șef al internaționalei comuniste de atunci :

.." Lupta până la cuțit între comunism și capitalism este de neînălțurat. Azi nu suntem destul de puternici ca să dăm atacul. Ora noastră va veni însă peste douăzeci sau treizeci de ani. Ca să învingem, avem nevoie de un element - al surprinderii. Burghezimea trebuie să fie adormită. Pentru aceasta vom începe să deslănțuim cea mai teatrală mișcare de pace care a existat vreodată. Vor fi făcute ce-

le mai electrizante propuneri și cele mai extraordinare compromi-
suri. Țările capitaliste, stupide și decadente, vor lucra cu plă-
cere la distrugerea lor . Ca să nu piardă ocazia unei afaceri ele
se vor târâ pentru o nouă prietenie cu noi. Si de îndată ce vor fi
lipsiți de orice apărare, îi vom strivi cu pumnul nostru încleștat " .

Fără comentariu .

X

Mai nou, Nicolae Ceaușescu a criticat aspru guvernul și pe mem-
brii conducerii țării, ca și când n'ar face parte din ele ca
șef.. I-a învinovățit pentru situația dezastruoasă economică în ca-
re se găsește azi Țara și - pentru colaborarea insuficientă cu cei-
lalți membri din "Consiliul pentru ajutor economic reciproc " al
blocului estic . I-a mai biciuit și pentru incorectitudinea care dom-
nește în unele ministere . Ca urmare, a mazilit pe Vicepreședintele
său, pe Trofin, ministru al minelor - și pe câțiva subalterni ai a-
cestuia, vinovați de date false referitor la producția acestui re-
sort .

Că datele responsabililor dela mai toate întreprinderile reseris-
te nu's reale și că's exagerate, nu-i un lucru nou . Aproape
toți procedează astfel pentru a mulțumi pe mai marii lor .

X

X

Un bătrân Sas din regiunea Sibiului, fiind întrebat de un zia-
rist german (cu ocazia vizitei făcute de Președintele Germaniei
Federale, în Octombrie, anul acesta, în Resere) - ce ar avea de
spus Președintelui Carstens, i-a dat amărât acest răspuns :

- " Să facă tot ce-i stă în putință ca să ne ia de aici. Iar ei
să facă după aceea ce vor "...

Prin ei, înțelegea bătrânul , regimul comunist cu organele lui
polițienești, care opriseră pe mai mulți Sași să vină întru întâ-
pinarea Oaspetelui german , regim de care sunt sătui mai toți cetă-
țenii Țării....

X

X

X

Aflăm că în România, țara grâului și a porumbului, până și făina
și mălaiul au ajuns să fie date cu cartelă . Iar cartelele pot fi
folosite numai în regiunea unde locuiești sau lucrezi .

Pe lângă atâtea lipsuri - și un fel de domiciliu forțat pentru
bieții Români.....

Nic.Frunză

— ! —

Sfintele Sărbători ale Crăciunului

și

Noul An

cu bine și sănătate

și

La mulți ani !

— ! —